

Edgar Wallace

**Dveře
se sedmi
ZÁMKY**

Dveře se sedmi
ZÁMKY

Edgar Wallace

NAŠE VOJSKO
2012

Translation © Běla Dintrová
Cover and layout © 2012 by Jindřich Procházka – Naše vojsko
Czech edition © 2012 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1390-5

Posledním – jak se aspoň domníval – služebním úkolem Dicka Martina bylo zatčení Lewa Pheeneye, hledaného v souvislosti s vykradením helboroughské banky. Lupiče našel v kavárničce v Soho, kde právě dopíjel kávu.

„Oč vám zase jde, šéfe?“ zeptal se Pheeney málem srdečně a hned sahal po klobouku.

„Inspektor Sneed si chce s vámi popovídat o té prácičce v Helboroughu,“ vysvětlil Dick, avšak Lew opovržlivě nakrčil nos.

„Helborough – to snad nemyslíte vážně! Vy nevíte, že banky už nedělám? Co ještě pohledáváte u policie, pane Martine? Doneslo se mi, že jste přišel k penězům a dal výpověď.“

„Skutečně odcházím. Jste můj případ na rozloučenou.“

„Velká škoda že zrovna *ten* vám nevyjde,“ ušklíbl se Pheeney. „Mám přinejmenším pětadvacet dokonalých alibi. Překvapujete mě, Martine! Jako byste nevěděl, že jsem s bankama skončil. Mou specialitou jsou zámky.“

„Co jste prováděl v úterý v deset v noci?“

Po lupičově prosté tváři se rozlil široký úsměv. „Kdybych vám to řek, myslel byste, že lžu.“

„Tak to zkuste,“ vyzval ho Dick a vesele zamrkal.

Lew hned neodpověděl – snad zvažoval, nakolik je přílišná otevřenost riskantní. Sotva však situaci posoudil ze všech stran, přiznal upřímně: „Měl jsem

soukromý meloušek. Nechci o něm mluvit. Byla to sice levota, ale nikoho jsem neokrad.“

„Dostal jste dobře zaplaceno?“ vyzvídá Dick přátelsky a zároveň podezřívavě.

„Taky že jo – sto padesát liber na dřevo. Koukáte, co? Namouduši. Za otevření několika zámků – i když složitější mi určitě v životě nepřišly pod ruku. Jenže tak hroznou práci bych už nevzal ani za nákladák peněz. Nevěříte mi, ovšem můžu dokázat, že noc jsem strávil v Chichesteru u Královského erbu. V osm jsem tam večerel a v jedenáct šel spát, takže helboroughskou banku na mě neházejte. Znáám bandu, co ji vybrala, třebaže si vzájemně nevyměníme vizitky. Ostatně, vy ji taky znáte.“

Lew přespal v cele, než si policie ověřila jeho výpověď. Kupodivu nejenže přenocoval u Královského erbu v Chichesteru, ale ubytoval se tam dokonce pod vlastním jménem. A ve tři čtvrtě na jedenáct, kdy lupiči opouštěli banku v Helboroughu, dopřával si skleničku ve svém pokoji v hostinci, vzdáleném od místa činu na devadesát kilometrů. Byl proto ráno propuštěn a Dick ho pozval na snídani, neboť vztahy mezi policistou a lupičem-profesionálem nejsou obvykle nepřátelské a zločinci měli detektiva Richarda Martina skoro stejně rádi jako jeho kolegové v policejním sboru.

„Ne, pane Martine, víc ze mě nedostanete,“ podotkl Lew dobrácky. „A jestli mě obviníte ze lži, dotknete se mě. Vydělal jsem sto padesát babek a mohla kápnout celá tisícovka, kdybych byl ty dve-

ře otevřel. Hádejte si, jak chcete, pravdu stejně neuhodnete.“

Dick Martin ho upřeně pozoroval. „Mohl byste asi vyprávět leccos zajímavého. Tak ven s tím.“ Suggestivně se odmlčel, avšak Pheeneý zavrtil hlavou.

„Nic nepovím. Zradil bych chlapa, který určitě není solidní a myslím si o něm svý, ale o můj názor nejde. Musíte pátrat dál. A nelžu. Vyličím vám aspoň, jak se to seběhlo.“

Dopil horkou kávu a šálek s talířkem odstrčil. „Neznám toho člověka, co mě o práci požádal – tedy ne osobně. Měl nějaký problémy, ovšem do těch mi nic není. Sešli jsme se jednou večer, já se mu představil a on mě odvezl na místo. Brrr!“ Lupič se otrásl. „Martine, zloději jsou do jistý míry poctiví lidi – aspoň všichni, co znám –, loupež je totiž hra mezi dvěma partnery: mnou a policií. Když mě poldové lapnou, měli kliku oni. Pokud se mi podaří policajty přelstít, přálo štěstí mně. Znam ale špínu, ze který je člověku nanic, prostě se z ní zvedá žaludek. Sotva ten chlap vysvětlil, co ode mě chce, myslel jsem, že si dělá legraci a napadlo mě tu fušku odmítnout. Jenomže na světě se nenajde zvědavější tvor než jsem já, taky se mi naskýtala nová zkušenost, tak jsem po krátkým uvažování přikývl. Na jeho požadavku namouduši nebylo nic špatného – chtěl se jen na něco podívat, ovšem nevím na co. Víc vám neřeknu, leda ještě, že jsem ty zámky nezvládnul.“

„Nějaká nedobytná pokladna?“ vyzvídal detektiv se zájmem. Lew zavrtil hlavou a vzápětí změnil

téma: spustil o svých plánech. Chystal se do Spojených států k bratrovi, poctivému staviteli.

„Necháme zřejmě práce společně, pane Martine,“ usmál se. „Vy jste na policajta moc dobřej a já jsem zas na lumpa moc velkej džentlmen. Snad se ještě někdy potkáme.“

Dick se vrátil do Yardu podat hlášení – naposledy, jak věřil. Inspektor Sneed se ušklíbl. „Lew Pheney nedokáže sekat dobrotu,“ prohlásil. „Kdybyste ho shodil do studny, ukradne tam aspoň zdivo. Lupič-džentlmen! To si někde přečetl. A vy si představujete, že teď složíte ruce do klína.“ Dick přikývl.

„Nejspíš si koupíte dům na venkově a začnete si žít jako bohatý soukromník. Budete jezdit na hony a zvat vévodkyně na večeři. Co je to za život pro zralého muže?“

Detektiv Martin se ironické otázce usmál. Nepotřeboval by dlouho přemlouvat, aby výpověď odvolal; už svého rozhodnutí litoval, a přestože ho lákalo psaní, jemuž se chtěl věnovat, ochotně by dal dost peněz za možnost vzít nazpět dopis, který odeslal superintendentovi.

„Prachy kupodivu dovedou lidi zkazit,“ posteskl si inspektor. „Kdybych já zdědil jmění vyjádřené šestimístnou číslicí, nedělal bych vůbec nic.“

Teď mu jeho podřízený mohl úšklebek vrátit. „Vám se do práce nikdy nechce,“ řekl. „Jste líný, Sneeede, nejlínější ze zaměstnanců, co kdy seděli na židlích Scotland Yardu.“

Tlustoch, jehož tělo nejen vyplňovalo čalouněné

křeslo, ve kterém jako zosobněná nečinnost napůl seděl, napůl ležel, ale doslova z něj přetévalo, zvedl k podřízenému vyčítavé oči. „To je porušení subordinace,“ zavrčel. „Dneska jste ještě ve službě. Oslovujte mě ‚pane‘ a chovejte se ke mně uctivě. Nerad bych vám připomínal, že jste jen mizerně placený detektiv a já už málem superintendent, poněvadž to není podstatné a vypadal bych snobsky. U mě nejde o lenost, je to spíš něco jako nemoc.“

„Jste tlustý z lenosti a líný z tloušťky,“ trval na svém mladý muž s hubeným obličejem. „To je začarovaný kruh. Ostatně máte dost, abyste mohl jít do výslužby, zachce-li se vám.“

Sneed si zamýšleně pohladil bradu. Měl sice tělo jako obr, ramena jako býk a výškou připomínal granátníka, ale pohodlný bezesporu byl. Zhluboka si povzdechl a sáhl do krabice s došlou poštou, odkud vytáhl modrý list.

„Zítra jste obyčejný civilista – ale dneska ještě můj nevolník. Zaskočte do Bellinghamovy knihovny. Je tu hlášení o krádeži knihy.“

Dick Martin zaúpěl.

„Uznávám, že to není romantický úkol,“ podotkl jeho šéf a zvolna roztáhl líce do širokého úsměvu. „Případy kleptomanie považuje každý detektiv pod svou úroveň, ovšem vám ani trochu neuškodí, až si jednou připomenete, že zatímco se válíte v penězích, co vám samy spadly do klína, tisíce vašich nebohých kamarádů si může kvůli podobným pitomostem uchodit nohy.“

Když Dick (nikoliv bezdůvodně přezdívaný „Šikula“) pomalu odcházel chodbou, uvažoval, je-li rád, nebo zda lituje, že u policie končí a že od zítřka bude moci i ty nejvyšší důstojníky míjet bez pozdravu. Byl specialistou na vyšetřování krádeží a v celém Yardu platil při odhalování lupičů za nejobratnějšího. Sneed o něm často prohlašoval, že má inteligenci zloděje, myslel to jako poklonu. Richardu Martinovi nechyběla ani zručnost: Jedné pamětihodné noci vybral v Londýně na příkaz nejvyššího policejního úředníka hodinky, zápisník a osobní doklady z kapes ministerského předsedy, aniž ho školení hlídači přistihli při činu.

Dick Martin do Yardu přišel z Kanady, kde se jeho otec – ředitel věznice – příliš nestaral ani o zločince ani o svého synka. Ponechal chlapci volný pohyb po celém zařízení, a tak Dick dokázal ukrást komukoliv ozdobnou jehlici z kravaty dřívě, než vnikl do tajů algebry. Peter du Bois, odsouzený na doživotí, ho naučil otevřít skoro každý zámek ohnutou vlásenkou; Lew Andrews, častý host ve Fort Stuartu, vyrobil z desek modlitebních knížek z vězeňské kaple balíček maličkých karet, aby si chlapec mohl nacvičit, jak ukrýt tři z nich v každé ze svých dětských dlaní. Nebýt hochovy vrozené poctivosti, byla by jej tato výuka snadno přivedla na šikmou plochu.

„Na Dickyho je spolehnutí, tomu nemohou uškodit ani sebevětší znalosti zločinecké praxe,“ tvrdil lhostejný plukovník Martin, kdykoliv ho poděšení příbuzní upozorňovali na špatný vliv, jemuž je vy-

staveno dítě vyrůstající bez matky. „Půjde k policii a tohle školení mu nebude vůbec na škodu!“

Urostlý, bystrý a neuvěřitelně logicky uvažující Dick Martin šťastně prošel nezvyklou průpravou k zaměstnání. Mladíka s dobrými pracovními výsledky přivedla válka do Anglie, kde si ho vyžádal Scotland Yard, a jako jediný ze členů kriminální policie byl poctěn přijetím bez zkušební lhůty, kterou musí každý odsloužit na občůzkách.

Když sestupoval po kamenném schodišti, předhonal ho superintendent. „Ahoj Martine! Opravdu nás zítra opustíte? Velká škoda že jste zdědil ty peníze. Ztrácíme skvělého pracovníka. Co budete dělat?“

Dick se smutně usmál. „Nevím. Začínám si myslet, že jsem se s výpovědí unáhlil.“

„Starý“ povzbudivě kývl. „Pusťte se do čehokoliv kromě učitelování. A taky si proboha nezařídíte soukromou detektivní kancelář! V Americe se to vyplácí, ale v Anglii jsou dobré jen k vymyšlení usvědčujících důkazů pro rozvody. Zrovna dneska se mě kdosi ptal, jestli bych mu nemohl doporučit –“ U paty schodů zůstal náhle stát a podíval se na Dicka s novým zájmem. „U všech všudy! Neznáte náhodou advokáta Havelocka?“

Detektiv zavrtěl hlavou.

„Je to obratný právník. Kancelář má někde na Lincoln's Inn Fields – přesnou adresu najdete v telefonním seznamu. Mluvil jsem s ním při obědě, vyzvídal –“ Odmlčel se a pátravě si mladšího kole-

gu prohlédl. „Jste přesně ten pravý, že mě to hned nenapadlo! Prosil mě, abych mu našel spolehlivého soukromého detektiva, ale já mu odpověděl, že takoví existují jen na stránkách románů.“

„Se mnou nepočítejte,“ usmál se Dick. „Otevřít si detektivní agenturu je to poslední, po čem toužím.“

„A máte docela pravdu, chlapče,“ přisvědčil superintendent. „Přestal bych si vás vážit, kdybyste měl jiný názor. Ovšem dokonale odpovídáte Havelockově představě,“ dodal poněkud nelogicky. „Zaskoňte k němu na slovíčko a vyřídíte, že vás posílám, ano? Rád bych, abyste mu pomohl, kdyby to šlo. Není zrovna mým přítelem, jenom se známe. Je velmi příjemný.“

„Oč vůbec jde?“ zeptal se mladý policista bez velkého nadšení.

„Nevím,“ zněla odpověď. „Třeba o něco, do čeho byste se ani nemohl pustit, přesto by mě těšilo, kdybyste jej navštívil – napůl jsem slíbil někoho mu poslat. Havelockovo přání nejspíš souvisí s nějakými problémy některého z jeho klientů. Byl bych vám nesmírně zavázán, Martine, kdybyste se u toho pána zastavil.“

Dick neměl nejmenší chuť vyměnit své působení ve Scotland Yardu za soukromou detektivní činnost, avšak do jisté míry byl chráněncem tohoto superintendenta a navíc neviděl důvod, proč s advokátem nepromluvit. V tomto smyslu tedy také odpověděl.

„Dobrá,“ přikývl nadřízený. „Odpoledne Have-locka zavolám a ohlásím, že přijdete. Snad budete schopen nějak mu pomoci.“

„Doufám, pane,“ řekl Dick ne právě přesvědčivě.

2

Loudal se k Bellinghamově knihovně, jedné z londýnských institucí, o níž ví jen málo vyvolených. V regálech tohoto zařízení, založeného v 18. století pro vědce a literáty k umožnění studia svazků jinak dostupných pouze v Britském muzeu, se nenajde ani jediný román či soubor vtipných vzpomínek. Ve čtyřech patrech budovy stojí vedle sebe na policích vyrovnané řady tlustých děl německých filozofů, učených a laikovi nepochopitelných odborných spisů či nesrozumitelných pojednání téměř na každé nezajímavé téma.

John Bellingham, otec této studnice vědomostí, v zakládací listině stanovil, že mezi personálem mají vždy být přednostně zaměstnány „dvě inteligentní ženy z chudých poměrů“ – a k jedné z nich byl teď Dick uveden. Seděla u stolu v malé místnosti s vysokým stropem, kde to vonělo starou kůží, a vyplňovala kartotéční lístky.

„Jsem ze Scotland Yardu,“ představil se jí. „Prý se vám tu něco ztratilo.“ Zatímco hovořil, rozhlížel se po nacpaných přihrádkách, neboť ženy – ať inteligentní, či hloupé, bohaté, nebo chudé – jej nezají-

maly. Všiml si na ní jediné černých šatů a hnědých vlasů s nazlátlým leskem, nad čelem zastřižených do ofinky. Nejasně se domníval, že hnědé vlasy s nazlátlým leskem má většina dívek, a mylně si představoval, že ofinky jsou ve velké oblibě u pracujících žen.

„Ano,“ přikývla knihovnice mírně. „Než jsem přišla z oběda, zmizela odtud jedna knížka – nic cenného: Německý spis od Haeckela, nazvaný ‚Všeobecná morfologie‘.“ Otevřela zásuvku, vyňala z ní evidenční lístek a položila jej před policistu.

Z textu Dick nijak nezmoudřel. „Kdo tu byl během vaší nepřítomnosti?“ zeptal se.

„Moje pomocnice – Helderová.“

„Přišel si v té době někdo něco vypůjčit?“

„Bylo tu dokonce několik zájemců,“ vysvětlila. „Mám vypsaná jejich jména, ovšem většinou jsou to lidé mimo podezření. Jediný, kdo není členem naší knihovny, jakýsi doktor Stalletti, se tu zastavil jen kvůli zjištění, co stojí roční příspěvek.“

„Copak se představil?“

Dívčina odpověď Dicka překvapila. „To ne, ale kolegyně ho poznala – kdesi viděla jeho fotografii. Předpokládala jsem, že vám jméno něco řekne.“

„Propánakrále – proč asi, milá slečno?“ zeptal se trochu nakvašeně. „Propánakrále – proč ne, milý pane?“ odsekla klidně a teprve v té chvíli si jí detektiv Martin všiml, jako by vystoupila z pozadí, na němž se odvíjel jeho život, a stala se skutečnou bytostí. Uvědomil si, že má šedé, daleko od sebe

posazené oči, rovný, malý nos, trochu široká ústa – a hnědé vlasy se jí skutečně leskly do zlatova.

„Prosím za prominutí!“ zasmál se. Dovedl nasadit důvěrný tón, který však nic neznamenal: „Ta hanebná krádež mě vlastně vůbec nezajímá. Zítra od policie odcházím.“

„Zločinci si tedy oddechnou,“ odpověděla zdvořile, ale když spatřil, jak jí v očích zableskl smích, pocítil k ní náhlou sympatii.

„Máte smysl pro humor,“ poznamenal.

„Chcete říct, že rozumím vašemu druhu humoru,“ opáčila pohotově, „jinak by mi velice vadilo, kdyby mě někdo oslovoval ‚milá slečno‘; třebaš to byl strážce zákona“ – podívala se na navštívenku, kterou jí předtím podal – „s titulem ‚detektiv‘“

Dick si přitáhl židli stojící na dosah a bez vyzvání usedl. „Poníženě se omlouvám za svou neomalenost a zdvořile prosím o informaci o signoru Stallettim. Jeho jméno mi neříká nic víc, než John Smith, což je oblíbený pseudonym všech džentlmenů, přistižených o púlnoci při vloupání okénkem do cizí špižírny.“

Sešpulila rudé rty a chvíli si ho vážně prohlížela. „Tak vy tedy jste detektiv!“ zašeptala potom. „Jeden z těch málem lidských tvorů, kteří nás ochraňují, zatímco spíme.“

Neubráníl se úsměvu. „Vzdávám se!“ zvedl ruce. „A když teď už víte, kam mě zařadit – jak vidím ne zrovna vysoko – povíte mi snad nějaké podrobnosti o té ukradené knize.“

„Nemám co povídat.“ Opřela se v židli a zvědavě se naň zadívala. „Ve dvě hodiny tu kniha byla, ale v půl třetí už ne. Na polici možná zůstaly otisky prstů, i když o tom dost pochybuju, poněvadž platíme tři uklízečky jen kvůli utírání prachu.“

„Kdo je Stalletti?“

Zvolna přikývla. „Právě tohle mě u vás překvapilo. Moje spolupracovnice tvrdí, že ho na policii znají. Chcete si prohlédnout jeho dílo?“

„Copak on něco napsal?“ upřímně se podívil Dick.

Dívka vstala, vyšla z místnosti a vrátila se s útlým svazkem v obyčejné vazbě. Vzal jej do ruky a přečetl si titul: „Nové úvahy o biologické přestavbě od Antonia Stallettiho.“ A zatímco obracel hustě potištěné listy s textem přerušovaným téměř na každé stránce diagramy a statistickými tabulkami, otázal se: „Proč se dostal do konfliktu s policií? Netušil jsem, že je zločin napsat knihu.“

„Je,“ zdůraznila vážně, „ovšem ne vždy se to jako zločin trestá. Pokud vím, neudělala policie v případě pana Stallettiho jako spisovatele výjimku, přestože se jeho práce zabývá vivisekcí nebo něčím stejně hrozným.“

Detektiv jí svazek vrátil. „O čem tady píše?“

„O lidských bytostech, jako jsme my dva,“ pravila slavnostně, „a o tom, že by lidé žili bez rozmazlování zdravěji a šťastněji divoce v lesích a jen s výživnou přírodní stravou.“

„Aha, další vegetariánské nesmysly!“ prohodil pohrdavě.

„To zrovna ne. Což takhle zaplatit si členství v naší knihovně, abyste si o tom mohl něco přečíst?“ Pak opustila žertovný tón. „Upřímně řečeno, pane“ – pohlédla znovu na vizitku – „Martine, ztráta té Haeckelovy knihy nás příliš netrápí. Už jsme si obstarali náhradní výtisk a tajemník příhodu ohlásil policii jen proto, že je trouba. Ale prosím vás“ – zvedla varovně prst –, „až se s ním sejdete, neprozradte mu, jaký mám na něj názor. Teď mi vyprávějte něco, po čem člověku naskočí husí kůže. Nikdy jsem totiž s detektivem nemluvila, a třeba už žádného nikdy nepotkám.“

Dick se napřímil do výše svých sto osmdesáti centimetrů. „Nedokázal jsem se vás ani zeptat na jméno, slečno, zasluhuji si tedy posměch, kterým jste mě přivítala. Když dovedete být energická, budete taky soucitná. Kde Stalletti bydlí?“

Zvedla knihu a nalistovala si předmluvu. „Šibeniční vrch, Katovna, Sussex – to zní dost strašidelně, že?“

„Číst umím,“ odsekl podrážděně a dívka okamžitě nasadila kající tón.

„Chápejte – nejsme zvyklí na takové nepříjemné epizody a návštěva policisty člověka trochu vyšine. Opravdu si nemyslím, že je kvůli tomuhle dílu třeba si lámat hlavu, ale moje slovo tu asi moc neplatí.“

„Byl tu ještě někdo kromě Stallettiho?“

Předložila mu soupis čtyř jmen. „S výjimkou

Itala mi ostatní nepřipadají podezřelí. Zbývající tři jsou zaměřeni výhradně na historii a biologie by je v nejmenším nezajímala. V mé přítomnosti by ke krádeži nemohlo dojít, poněvadž já pochopitelně dávám pozor.“ Náhle se odmlčela a upřela pohled na stůl. Kniha, která tam ještě před několika vteřinami ležela, zmizela. „Vy jste ji sebral?“ zeptala se.

„Něco jste snad viděla?“ opáčil.

„To ne, i když bych mohla přísahat, že tu před chvílíčkou byla.“

Vytáhl svazek zpod kabátu a podal jí ho. „Obdivuji ostražitě lidi,“ podotkl.

„Jak jste to dokázal?“ podivila se. „Vždyť jsem na knize držela ruku a jen na okamžik jsem z ní spustila oči.“

„Jednou sem zaskočím a dám vám školení,“ odvětil se strojenou vážností a ocitl se na ulici dřív, než si uvědomil, že i při vší své obratnosti ani nezjistil jméno té schopné mladé ženy.

Sybila Lansdownová přistoupila k oknu, vedoucímu na náměstí, a s lehkým úsměvem a vítězoslavným pohledem sledovala Dickův odchod. Zpočátku k mladému detektivovi cítila značnou nechuť, poněvadž samolibé muže neměla ráda, leč za takového se nedal označit. Přemýšlela, jestli ho vůbec ještě někdy uvidí; uvědomovala si totiž, jak málo vtipných lidí je na světě a – vzala opět do ruky jeho vizitku – detektiv Richard Martin dovedl být dokonce velmi vtipný.

3

V Dickovi se probudil tak silný zájem o dívku, že si přál znovu se s ní setkat, ovšem k tomu mohl použít jen jediné záminky. Odešel tedy do garáže nedaleko svého bytu, vyvezl odtud omšelý buick a rozjel se v něm k Šibeničnímu vrchu. Hledání nebylo snadné, neboť toto čistě místní označení na mapě nenašel, a teprve na okraji selfordského panství vyzvěděl od cestáře, že domek nazývaný „Katovna“ stojí při hlavní silnici, takže si aspoň patnáct kilometrů zajel.

Tedy až pozdě odpoledne zastavil před vrátky v pobožené zdi, za níž se nacházel příbytek doktora Stallettiho. Sotva prudce zahrnul po zarostlé příjezdové cestě, objevilo se ubohé stavení, pro které označení „dům“ bylo značně nadnesené. Mnoho Dickových přátel mělo „chalupy“, podobné spíš panským sídlům, a „domky“, jimž zdrobnělé označení vůbec nepříslušelo, a tak i Katovnu očekával daleko honosnější.

Nenašel zvonek, proto pět minut klepal na oprýskané dveře, než se uvnitř ozvalo šourání nohou po holé podlaze, zařinčení odsouvaného řetězu a dveře se na několik centimetrů pootevřely.

Ačkoliv mladého detektiva žádná nezvyklá podívaná nevyvedla z míry, na muže, který se objevil ve štěrbině mezi dveřmi a rámem, zůstal překvapeně civět. Promaštěná přiléhavá čapka seděla na hlavě s protáhlým žlutým obličejem, zbrázděným četným-

mi hlubokými vráskami, jenž připomínal scvrklé jablko; černý plnovous sahal až do poloviny vesty, avšak návštěvníka upoutaly především tmavé, zlomyslné oči.

„Doktor Stalletti?“ zeptal se Dick.

„Jmenuju se tak,“ přisvědčil hrubý hlas s nádechem cizího přízvuku. „Chcete se mnou mluvit? Opravdu? To je zvláštní, ke mně nikdo nechodí.“

Vypadal v rozpacích, jak se zachovat; potom otočil hlavu a přes rameno kohosi oslovil, přičemž detektivovi uvolnil výhled na mladíka s kulatým obličejem a růžovými tvářemi, oděného ve zřejmě zbrusu nových šatech. Ten sotva návštěvníka spatřil, rychle ucouvl, aby se schoval.

„Dobrý den, Thomasi,“ pozdravil ho Dick Martin zdvořile. „To je milé překvapení!“

Vousatý muž cosi zavrčel a otevřel dokořán.

Tommy Cawler stál skutečně za podívanou. Detektiv ho už viděl za různých okolností, ale nikdy tak dokonale a pečlivě upraveného. Oblek měl od krejčího z West Endu a košili bez poskvrny.

„Dobrý den, pane Martine.“ Tommy ani v nejmenším nepřišel do rozpaků. „Zaskočil jsem si ke starému příteli Stallettimu.“

Dick si ho prohlédl pln obdivu. „Přímo z vás vyzařuje blahobyť, Tommy. Copak to znamená?“

Cawler zavřel oči a zatvářil se jako ztělesnění trpělivosti a rezignace. „Mám pěkné místo, pane Martine – jsem poctivost sama! Už se nechci do ničeho zamíchat. No – zrovna jsem se s doktorem loučil.“